

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **I. Z.**, zastoupen JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2014, č. j. MV-51362-4/SO-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 2. 2014, č. j. MV-51362-4/SO-2012, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, se určuje odměna za zastupování ve výši 6 800 Kč; odměna jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 2. 2012, č. j. OAM-11319-13/TP-2011. Tímto rozhodnutím byla

zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Uvedenou žádost podal žalobce dne 27. 9. 2011 u Ministerstva vnitra podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Ministerstvo žádost zamítlo s odůvodněním, že žalobce nesplňuje podmínku nezaopatřenosti, neboť předložil-li doklad o studiu na Národní pedagogické univerzitě M. Drahomanova v Praze, nejednalo se o studium ve smyslu § 64 zákona č. 326/1999 Sb.

Odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce v odvolání poukázal na to, že žádost podal jako nezletilé dítě a že podmínku nezaopatřenosti splňuje, protože studuje 1. Slovanské gymnázium; žalobce taktéž namítl, že nebyl vyzván k předložení dokladu o studiu, který by odpovídal požadavkům správního orgánu.

Odvolací orgán předně shledal, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když posuzoval splnění podmínek pro vydání pobytového povolení k okamžiku vydání rozhodnutí, nikoli k okamžiku podání žádosti. Dále se odvolací orgán ztotožnil se správním orgánem prvního stupně v tom, že ke dni vydání jeho rozhodnutí žalobce nesplňoval podmínku nezaopatřenosti. K tomu odvolací orgán dodal, že bylo na žalobci, aby v řízení o žádosti, které je ovládáno zásadou dispoziční, tvrdil rozhodné skutečnosti a navrhoval důkazy k jeho prokázání. Odvolací orgán dovodil, že se žalobce dovolává nedodržení poučovací povinnosti o hmotných právech; poučovací povinnost se však vztahuje jen na procesní práva. K odstranění vad žádosti nebylo třeba vyzývat, protože netrpěla žádnými nedostatky, které by bránily meritornímu rozhodnutí; výzva by byla na místě, kdyby žalobce nepředložil žádný doklad studiu.

K tvrzení žalobce, obsaženému v odvolání, že žalobce studuje 1. Slovanské gymnázium žalovaný odvolací orgán uvedl, že potvrzení o tomto studiu je datováno dnem 18. 4. 2011, tudíž mohlo být předloženo již v řízení na prvním stupni. Uplatní se zde tedy koncentrační zásada (§ 82 odst. 4 správního řádu, a proto odvolací orgán k uvedené skutečnosti nemohl přihlídnout.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

V žalobě, resp. jejím doplnění žalobce uvádí, že podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dne 27. 9. 2011. Podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá se ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podaná na území. Pokud by správní orgán dodržel zákonnou lhůtu, rozhodnutí o žádosti žalobce by bylo vydáno nejpozději ke dni 27. 11. 2011, tedy v době nezletilosti žalobce. Skutečnost, že správní orgán téměř třikrát překročil zákonnou lhůtu pro rozhodování, vedla ke změně podmínek, nutných pro vydání povolení dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V době podání žádosti bylo jedinou podmínkou pro vydání povolení k trvalému pobytu,

vztahující se k osobě žalobce, jeho nezletilost. V době vydání rozhodnutí však žalobce musel prokazovat svoji nezaopatřenost. Odkázal-li žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 24/2011, dle něhož „pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí“ a „podmínky pro vydání správního rozhodnutí musí být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí“, nejedná se o přílehlavý odkaz. Tento judikát dle názoru žalobce dopadá na situace, kdy rozhodnutí je vydáno v zákonné lhůtě a žadatel tedy již na začátku řízení musel být srozuměn s tím, že během lhůty pro rozhodování ke změně zákonných podmínek nutně dojde. Pokud však správní orgán zamítne žádost žadatele pro nesplnění podmínek, které se nově přidružily v souvislosti s jeho vlastní nečinností, jde o postup v rozporu s právem na spravedlivý proces i se zásadou legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu). Poukazuje-li žalovaný na to, že žalobce již v průběhu řízení na prvním stupni nepředložil potvrzení o studiu na Slovanském gymnáziu v Praze, neučinil tak jednoduše proto, že v této době nebyl nucen prokazovat svoji nezaopatřenost.

Žalobce taktéž nesouhlasí s hodnocením splnění podmínek nezaopatřenosti. Dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře se za nezaopatřené dítě považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání. Dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. a) se za soustavou přípravu dítěte na budoucí povolání považuje studium na středních a vysokých školách v České republice. Dle odst. 3 se studiem na vysokých školách podle odstavce 1 se pro účely tohoto zákona rozumí studium na vysokých školách v bakalářském, magisterském a doktorském studijním programu. V případě Národní pedagogické univerzity jde sice o soukromou univerzitu, nicméně shodně s univerzitami státními je zde možné nastoupit k bakalářskému či magisterskému programu. Proto je vadný názor žalovaného, že v případě studia na uvedené škole se nejedná o studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Výklad pojmu studium dle § 64 zákona o pobytu cizinců zde není na místě; je třeba ve smyslu § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vycházet ze zákona o státní sociální podpoře.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby konstatuje, že s argumentací žalobce ohledně doložených podkladů, resp. důvodů, pro které při podání žádosti nebyl nucen prokazovat svoji nezaopatřenost, nesouhlasí. Ze stejného důvodu by totiž žalobce nemusel předkládat ani potvrzení o studiu na Národní pedagogické univerzitě M. Drahoňanová, které však k žádosti přiložil. Za této situace správní orgán oprávněně vycházel z předložených listin a neměl žádný důvod se domnívat, že žalobce souběžně studuje na dalších školách. Žalovaná podotýká, že potvrzení o studiu na uvedené škole bylo vystaveno později než potvrzení o studiu na 1. Slovanském gymnáziu, o kterém žalobce teprve v odvolání začal tvrdit, že studuje souběžně. Žalovaný je proto přesvědčen, že nepochybil, když k teprve k odvolání přiloženému dalšímu dokladu o studiu, nepřihlédl s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu.

Žalobce v řízení neprokázal, že je nezaopatřeným dítětem podle zákona o státní sociální podpoře, resp. zákona o pobytu cizinců, nesplňoval proto podmínky pro vydání

povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V řízení bylo zjištěno, že studium na Národní pedagogické univerzitě M. Drahoňanová není „soustavnou přípravou na budoucí povolání“ ve smyslu zákona o státní sociální podpoře. Ze sdělení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy vyplývá, že uvedená soukromá instituce „nerealizuje studium v akreditovaných studijních programech podle zákona o vysokých školách“. Přestože je tedy dle tvrzení žalobce možné nastoupit tam k „bakalářskému či magisterskému programu“, nejedná se o studium na středních a vysokých školách v České republice ve smyslu zákona a žalobce v řízení nebylo možné považovat za zletilé nezaopatřené dítě.

Žalovaný připouští, že rozhodnutí nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě. Zákonem stanovené lhůty k vydání rozhodnutí jsou však pouze pořádkové a jejich nedodržení nemá za následek nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Na řešení případného nedodržení stanovených lhůt zákon pamatuje pomocí institutu ochrany před nečinností správního orgánu, jiné důsledky nedodržení zákonné lhůty ve vztahu k meritornímu rozhodnutí zákon nepřipouští. Z toho důvodu správní orgán nemá možnost změnu ve skutkovém stavu v průběhu řízení nezohlednit a nepřihlídnout k němu. Žalovaný je tedy přesvědčen, že žádost žalobce byla posouzena správně s ohledem na to, že v průběhu řízení dovršil 18 let.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky dle § 51 s. ř. s.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.*

V první řadě se soud zabýval výkladem slovního spojení *nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě*, které je obsaženo v právě citovaném zákonném ustanovení. Jde o to, zda znak nezaopatřenosti se vztahuje pouze ke znaku zletilosti, ke kterému je bezprostředně přimknut, nebo i ke znaku nezletilosti; jinými slovy, zda žadatelem může být 1. nezletilé dítě či zletilé nezaopatřené dítě, anebo 2. nezletilé nezaopatřené dítě či zletilé nezaopatřené dítě.

Logicko-systematický výklad je v posuzované věci založen na tom, že jakékoli dítě je buď zletilé, nebo nezletilé (neexistuje třetí možnost). Pokud by se znak nezaopatřenosti vztahoval na nezletilé i zletilé děti, vztahoval by se na všechny děti. Pak by byla ovšem přirozenější formulace, která nerozlišuje kategorii zletilosti a nezletilosti: „*povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezaopatřené dítě cizince...*“. Z právě uvedeného i z výkladového principu racionálního zákonodárce vyplývá, že pokud by zákonodárce hodlal znak nezaopatřenosti vztáhnout ke všem dětem (a nikoli jen k dětem zletilým), použil by jednoduššího a stručnějšího slovního vyjádření.

Shodný závěr, tedy že znak nezaopatřenosti se vztahuje toliko ke zletilým dětem, vyplývá rovněž tehdy, vezme-li soud jako interpretační vodítko evropské právo. Podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny,

Členské státy povolí vstup a pobyt níže uvedených rodinných příslušníků podle této směrnice a s výhradou dodržení podmínek uvedených v kapitole IV, jakož i v článku 16:

- a) manžela nebo manželky osoby usilující o sloučení rodiny;*
- b) nezletilých dětí osoby usilující o sloučení rodiny a jejího manžela nebo jeho manželky, včetně dětí osvojených, v souladu s rozhodnutím příslušného orgánu v dotyčném členském státě nebo rozhodnutím, které je bez dalšího vykonatelné na základě mezinárodních závazků dotyčného členského státu, nebo které musí být uznáno v souladu s mezinárodními závazky;*
- c) nezletilých dětí osoby usilující o sloučení rodiny včetně dětí osvojených, pokud má osoba usilující o sloučení rodiny děti v opatrování a děti jsou na ní závislé. Členské státy mohou povolit sloučení s dětmi, které jsou zároveň v opatrování jiného opatrovníka, za předpokladu, že druhý opatrovník k tomu poskytne souhlas;*
- d) nezletilých dětí manžela nebo manželky včetně dětí osvojených, pokud má tento manžel nebo manželka děti v opatrování a děti jsou na něm závislé. Členské státy mohou povolit sloučení s dětmi, které jsou zároveň v opatrování jiného opatrovníka, za předpokladu, že druhý opatrovník k tomu poskytne souhlas.*

Nezletilé děti uvedené v tomto článku musí být pod věkovou hranicí zletilosti stanovenou právem dotyčného členského státu a musí být svobodné.

Odchylně od výše uvedeného, pokud je dítě starší 12 let a přichází nezávisle na zbytku své rodiny, může členský stát před vydáním povolení ke vstupu a pobytu podle této směrnice ověřit, zda toto dítě splňuje podmínku integrace stanovenou v jeho právních předpisech platných ke dni provedení této směrnice.

V citovaném článku směrnice se hovoří o nezletilých dětech bez dalšího (tj. i bez podmínky nezaopatřenosti). Tudíž i prozařování evropského práva potvrzuje výše uvedený interpretační závěr.

Lze shrnout, že žadatelem o pobytové povolení dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců může být nezletilé dítě, aniž by muselo splňovat podmínku nezaopatřenosti. Tato podmínka naopak musí být splněna, je-li podle téhož zákonného ustanovení žadatelem zletilé dítě.

V posuzované věci žalobce, který se narodil 3. 12. 1993, podal žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dne 27. 9. 2011. Žádost podal žalobce jako nezletilý, tedy za situace, kdy nemusel splňovat podmínku nezaopatřenosti. Žádost měla být v souladu s § 169 odst. 1 písm. e) vyřízena bezodkladně, nejpozději 60 dnů ode dne podání žádosti (tj. do 28. 11. 2011). Z toho plyne, že i v nejzazší době pro vydání rozhodnutí by žalobce stále byl nezletilý a nemusel by splňovat podmínku nezaopatřenosti. Žalobce v uvedeném období tedy nejenže podmínku nezaopatřenosti splňovat nemusel, ale nemusel ji ani prokazovat. S ohledem na to, že správní orgán prvního stupně nevydal v zákonné lhůtě rozhodnutí o žalobcově žádosti, se významně změnilo postavení žalobce jakožto žadatele o pobytové oprávnění dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v tom směru, že ode dne 3. 12. 2011 musel pro úspěch své žádosti nově splňovat podmínku nezaopatřenosti. V tomto ohledu považuje soud za příslušný poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, dle kterého pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení. Správní orgán prvního stupně proto musel v případě žalobce posuzovat splnění podmínky nezaopatřenosti.

Správní orgán prvního stupně však pochybil v tom, že nedocenil změnu právního postavení žalobce, ke které došlo nabytím jeho zletilosti. Žalobce, jak již bylo uvedeno, podával žádost o pobytové oprávnění jako nezletilý, nemusel tak splňovat podmínku nezaopatřenosti. Proto podmínku nezaopatřenosti nemusel ani dokládat. Žalobce sice ke své žádosti o pobytové povolení předložil potvrzení o studiu ze dne 15. 11. 2011 na Národní pedagogické univerzitě M. Drahoňákové v Praze, ovšem jednalo se o předložení podkladu, ke kterému při podání své žádosti nebyl jakožto nezletilý povinen. Změnilo-li se v průběhu správního řízení na prvním stupni významně právní postavení žalobce, kdy od 3. 12. 2011 musel splňovat (i prokazovat) podmínku nezaopatřenosti, správní orgán prvního stupně se nemohl oprávněně spoléhat na to, že podklady, které žalobce k podmínce nezaopatřenosti doložil v době, kdy tuto podmínku splňovat nemusel, jsou úplné. Jinými slovy, nebylo možno důvodně předpokládat, že žalobce doložil veškeré podklady k podmínce, kterou dosud splňovat nemusel.

Správní orgán prvního stupně však takovouto myšlenkovou zkratku učinil, což zvláště v situaci, kdy sám zavinil svou nezákonnou nečinností, že právní postavení žalobce se ve správním řízení zásadně změnilo, zatěžuje jeho postup vadou řízení, která ovlivňuje zákonnost rozhodnutí.

S ohledem na změnu v právním postavení žalobce, a tím charakteru jeho žádosti, bylo na místě, aby správní orgán v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k doložení nově nastalé podmínky žádosti, totiž k doložení nezaopatřenosti žalobce. I kdyby takový postup snad neplynul přímo z § 45 odst. 2 správního řádu, jak žalovaný svou textualistickou interpretací naznačuje ve vyjádření k žalobě, vyplývá přinejmenším z § 4 odst. 4 správního řádu, dle něhož *správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy*.

Za tohoto stavu věci se další vady řízení dopustil žalovaný, a to chybnou aplikací koncentrační zásady dle § 82 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.* Předložil-li spolu s odvoláním (resp. jeho doplněním) žalobce potvrzení o studiu na 1. Slovanském gymnáziu, jednalo se o podklad, který žalobce v důsledku výše popsaného pochybení správního orgánu prvního stupně nemohl dříve uplatnit.

S ohledem na uvedené by bylo v tuto chvíli předčasné, aby se soud zabýval tím, zda žalobce splňuje podmínku nezaopatřenosti zakotvenou v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť skutkový stav ohledně této otázky dosud nebyl v důsledku procesních pochybení dostatečně vyhodnocen správními orgány a soud by tak v této procesní fázi nahrazoval jejich úvahy. Toliko v obecné rovině soud může konstatovat, že podmínka nezaopatřenosti zakotvená v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se s ohledem na výkladové ustanovení § 178a odst. 2 věta první téhož zákona posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře včetně otázky studia. V tomto ohledu se při posuzování nezaopatřenosti nepoužije § 64 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ten by se s ohledem na své návětí použil jen tehdy, hovořil-li by § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona o podmínce studia; toto ustanovení však hovoří o podmínce nezaopatřenosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení a odměně advokátky

Soud uzavírá, že správní orgány obou stupňů se dopustily vad řízení majících vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto soud uvážil, že podaná žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, avšak soud žádné náklady, které by mu za situace, kdy byl osvobozen od soudních poplatků a kdy mu byla ustanovena zástupkyně z řad advokátů, vznikly, nezjistil. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2014, č. j. 3A 38/2014-12, byla žalobci ustanovena zástupkyně advokátka JUDr. Alena Doležalová, MBA, jejíž odměnu s ohledem na § 35 odst. 8 věta první s. ř. s. platí stát. Odměna byla stanovena za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna za zastupování činí 6 800 Kč a bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Za nahlédnutí do spisu soud odměnu zástupkyni nepřiznal – nejedná se o úkon ve smyslu § 11 advokátního tarifu. Soud nepřiznal ani odměnu za další porady s klientem, neboť se jednalo o porady směřující ke správnímu nikoli soudnímu řízení, což vyplývá z popisu obsahu porad v dokumentech předložených zástupkyní i z toho, že ve vztahu k soudnímu řízení tyto porady neměly žádné vyústění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. června 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.